

ΑΟΥΣΤΑΥΑΝΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

Τὸ μονοπάτι ἀστόχαστος προσκυνητής ἐπήρα
Καὶ τὸ βουνάκι ἀνέβηκα τόσους τετραγώνιους,
Μ' ἀντίκρουσα ὀσάπια σου, ζωκλήσι ἐρεπωμένο,

Τότε μ' ἔμορψες ἀλλήλοιστος καὶ τὴν καρδιά μου στείρα,
Στέκομαι ἀλόγως βασιλεύς καὶ σκιάρα μου προσμένω
Τῆς θαλασσομένης τῆς πηγῆς τὴν λικρομένη Μοῖρα,

Μὰ μέσ' ἀπὸ τὸν Ὀδρινὸ τοῦ στερεμένου τόπου
'Αἴων' ἀκούω λαλήματα πρωτάζουσα, μὲ πόνο,
Σὰν ἀπὸ χεῖλη ζωκλιὰ τοῦ αἰώνιου ἀνθρώπου,

Ποῦ οὐδὲ ποιεῖ τὰ κελεύειν σὲ τέτοιο ἴζο καὶ τόνο.
Καὶ μὴν λυγρὰ τὰ γόνυ καὶ ἔρμη πηγὴ ἢ γυγὴ μου,
Λικρόβροχη ἀναστρέφει τὴν πρώτη προσευχὴ μου.

Στίχοι

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΟ ΜΕΤΑΞΙ

Δέσποινα ὄρατα ὅσο καὶ ἀρχοντική, σ' ἕνα σαλόνι
μὲτα γελούσε μὲ τὰ παραξένα τῆς μόδας τῆς μόδας
τῆς κυρίαρχης καὶ τῆς τυραννικῆς τοῦ νέμου ποῦ

Καὶ ἡ ὄρατα δέσποινα παραξενεύονταν μὲ τοῦτο:
Πῶς τὸ μετὰ, τὸ ἀλαφρὸ καὶ τὸ χυδαῖο καὶ τὸ
ἀκροῦ, τὸ μετὰ ποῦ λήπει σὰ μᾶτι καὶ ποῦ γυγί-
φει σὲ γλυκερολόγισμα, τὸ καταδικάζει ἡ ἰδιό-
τροπη μόδα καὶ ἡ ἀκαταλόγητη, ὅχι νὰ δείχνεται,

Ὅμως ἡ ὄρατα δέσποινα πιδτεύω πῶς ὄχι δὲν ἤ-
ξερε, ἀλλὰ πῶς δὲν ἤθελε νὰ τὴ βασανίσῃ στοχαστι-
κώτερα τὴν ἀπορία τῆς, ἐκείνη τὴ στιγμή καίρο δὲν

Γιὰ κἀν ἤθελε νὰ τὸ καλοστοχαστῆ τὸ πρᾶγμα ἢ
ὄρατα δέσποινα, δὲν θὰ τὴν εἴσικε τὴ μόδα μίτε
τόσο παραξενύ. μίτε τόσο ἀλόγητη. Ἐὰ καταλάβαινε

Γιὰ κἀν ἄλλο ταίριαζε νὰ παραξενευθῆ ἢ ὄρατα
δέσποινα. Μιλοῦσ' ἐκεῖ πέρα, σὸ κομῆσ' ὁσάλονι ἀνά-
μεσα, καὶ πόσο νόστιμα, καὶ πόσο ἐξυπνα!

δὲ μπορούμε παρὰ νὰ τὰ ξαναποῦμε ἔτσι ὡμὰ ξενό-
φωνα, προτοῦ νὰ τὰ τρίψῃ τὸ μεταχειρίσμα τοῦ λαοῦ
τοῦ γλωσσολόγου καὶ προτοῦ πάρον τὴν ἑλληνικὴ
μορφὴ ποῦ πρέπει, ἢ προτοῦ νὰ βρεθοῦνε λογιώτατοι

Θὰ μοῦ παρατηρήσετε: Μὲσα σ' ἕνα κομῆσ' ὁσάλο-
νάκι μὴ κυρία εὐγενική, ἀνάμεσα δὲ ἀνθρώπων τοῦ
κόσμου, δὲ ἀνθρώπων κομπορησιμῶν, δὲ κύκλο
μέσα γλωσσολόγων κυρίων καὶ κυρίων, ποῦ γυαλί-
ζουν ἀπὸ τὴν κορφήν ὡς τὰ νύχια καὶ ποτιόμενοι

Ὅσο. Μὰ ὅτι γίνεται σὸ κομῆσ' κλειστὸ σαλόνι
τοῦ δεῖνα γίνετ' ἔτσι πιστὴ κ' ἔτσι κανονικὰ, καὶ
στὰ μεγάλη σάλα τοῦ κόσμου, στὴ σάλα τὴν ὀλιαν-
χη τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Στὸν περίπλοκο, ὅσος

Θὰ μοῦ εἰπᾶτε: Καὶ πῶς! Μᾶς εἶναι τόσο χρῆσι-
μες, καὶ τόσο εὐεργετικῆς οἱ ξένες γλώσσες. Ἡ
γλωσσολογία, τὸ ἀσφαλτομένο ὄργανο τὸ κυριώτατο

Μεγάλαν ἀνακάλυξιν ἐκάματε! Ἡ γλωσσολογία
σ' ἐμᾶς, ἐδῶ, ἢ γλωσσολογία σ' ἕναν Ἕλληνα, μπο-
ρεῖ νὰ εἶναι κἀν ἀσύνγκριτα πῶς σημαντικό παρ'

Γιὰ ζητήματα τέτοιας λογίης δὲ θὰ μπορούμ' ἐμεῖς
νὰ σκεθοῦμε καὶ δὲ θὰ ἦταν λογικὸ νὰ φερθοῦμε σὰν
τοὺς πολῖτες τῶν μεγαλοδύναμων ἐθνῶν. Τριμεγάλν

ἀπὸ τὰ παλιὰ, τὰ δανεικὰ μας, Ἐμεῖς εἴμαστε τώρα
οἱ βάρβαροι, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ σοφία θαυματοουργοῖ
μακριὰ μας. Ἀπέξω τὸν εἰσόγομε καὶ τὸν πολιτισμὸ.

Ὅσοι παραλόγοι καὶ στενοκέφαλοι θὰ ἦτον ὁ πό-
λεμος ἐναντίον τῆς γλωσσολογίας, καὶ ἐπομένως ἐ-
ναντίον ἐκείνων ποῦ μιλοῦν καὶ ποῦ μεταχειρίζονται

Ἡ ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια, ποῦ δὲν εἶναι παρὰ ἡ πῶς
σοβαρὴ μορφὴ τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας, μᾶς δίνει νὰ
καταλάβουμε τοῦτο: πῶς δὲ μπορούμε νὰ ζοῦμε,

Ὅσοι τὸν πολιτισμὸν σου, καὶ τὸν εὐρωπαϊσμὸν σου
ὄμως νὰ τὸν φορῆς, ὅπως ἡ ὄρατα ἐκείνη δέσποινα,
τὸ μετὰ μὲσα ἀπὸ τὸ φῶργμά σου, ταπεινὰ καὶ ἀθά-
νητα καὶ ἀνεπείδωτα. Καὶ νὰ μὴ παραξενευθεῖαι γι

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΓΑΝΗΝΗΝ»

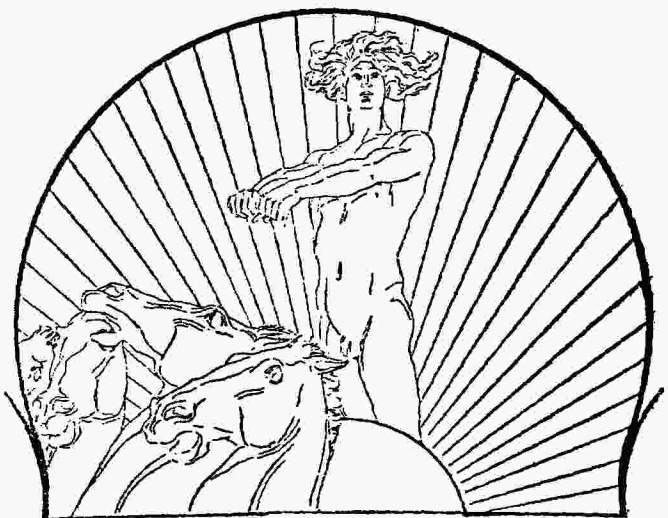
ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μέσ' σὸ γλυκὸ χεῖμῶνα
Σὲ ῥάχη ἐρημική
Μύρια λουλούδια μόνω
'Αρθοβολοῦν ἐκεῖ.

Σ' ἀφίσανε τὸ ἔξω,
Κι' ἀκούρατος κινῶ
Νὰ πάω καὶ νὰ σοῦ φέρω
Λουλούδια ἀπ' τὸ βουνό

Ἄλιπτα θεοῖζω,
Διαλέγεις καὶ κραιπές
Καὶ τᾶλλα τὰ σκορπιζῶ
Στὸ χῶμα ποῦ πικεῖς.

Γ. ΔΡΕΣΙΝΗΣ

“ΑΝΑΤΟΛΗ
ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ..

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ. — ΕΝ
ΑΘΗΝΑΙΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 43.
ΙΔΡΥΤΗΣ Ε. Χ. ΚΑΒΑΛΙΕ-
ΡΑΤΟΣ, ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΨΑΝ
ΡΩΤΑ. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 26. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ.
ΧΡ. 20. ΡΩΣΣΙΑΣ ΡΟΥΒΛΙΑ ΧΡ. 8.